

Lekcja 1

7 stycznia

CZĘŚĆ RODZINY BOŻEJ

Część I: Przegląd

„Znaczenie rodziny w starożytnym Izraelu wynikało po części (...) z faktu, że w tamtych czasach była to grupa oddająca chwałę Bogu” (T.K. Cheyne i J. Sutherland Black, *Encyclopaedia Biblica*, Nowy Jork 1903, s. 1498). Rodzina miała służyć Bogu. Pierwotnym planem Boga było założenie wielkiej rodziny na Ziemi jako części rodziny niebiańskiej (Ef 3,10-15). Jego charakter wyrażony w sercach i umysłach Jego nieupadłych dzieci miał się objawiać w każdym pokoleniu (Rdz 1,26-28). Błogosławieństwa i dary miały być używane dla chwały Boga i błogosławieństwa świata. Te błogosławieństwa i dary miały świadczyć o ich prawdziwym Źródle (Ps 24,1-2).

W Edenie Bóg założył pierwszy rodzinny biznes w dziejach Ziemi. Przedsiębiorstwo to zostało powierzone Jego dzieciom, które miały zarządzać zgodnie z wolą Ojca (Rdz 2,15-17).

Z powodu grzechu Bóg posłał swojego umiłowanego Syna, by zbawił każdego z uczestników rodzin (J 3,16), a obecnie Bóg posyła ich, odkupionych i odrodzonych przez Jego łaskę, by pracowali w Jego imieniu. Bóg nadal szuka dzieci, które będą pracować dla Niego - dzieci, które wiernie będą oddawać zyski z Jego biznesu, który został im powierzony (Mt 21,33-41). Bóg powołuje te dzieci spośród tych, którzy strzegą Jego przykazań, bo Go miłują (1 J 5,3). Przy pomocy darów danych przez Niego pracownicy ci są błogosławieństwem w Kościele i świecie, aż Jego dzieło w nas i przez nas zostanie dokonane (Flp 1,6), a my zostaniemy zabrani jako rodzina do domu Ojca (J 14,1-3).

Część II: Komentarz

Zrozumienie szafarstwa w Bożej rodzinie

A. Tytuły oznaczające suwerenną władzę Ojca.

1. Stwórca. Koncepcja chrześcijańskiego szafarstwa jest oparta na wierzeniu, że Bóg jest Stwórcą wszystkiego. Koniecznością jest przyznanie, że On istnieje, jest Stwórcą i nagradza tych, którzy zwracają się ku Niemu (Rdz 1,1; Hbr 11,1-3.6). Jedynie kreacjonistyczny światopogląd odpowiednio uzasadnia koncepcję i praktykę chrześcijańskiego szafarstwa. Jeśli obecność Stwórcy w życiu człowieka jest więcej niż teorią, wówczas ciało, dary, bogactwo i czas wierzącego zostają oddane na służbę Stwórcy. Wszystko pochodzi od Niego i życie każdego człowieka musi wrócić do Niego, „Albowiem z niego i przez niego i ku niemu jest wszystko; jemu niech będzie chwała na wieki. Amen” (Rz 11,36).

2. Ojciec. Postać ojca jest kluczowa w biblijnej koncepcji rodziny. Wyrażenie „dom ojcowski” (*bet ab*) wskazuje na system patriarchalny, w którym ojciec miał pełnię władzy nad majątkiem i rodziną jako stróż i opiekun. Ojciec miał także władzę sądenia i decydowania o losie członków rodziny. Ojciec był kapłanem, gdyż z reguły rodzina była podstawowym ośrodkiem religii (J.E. Maldonado, *Fundamentos bíblico-teológicos da casamento e da família*, Viçosa 1996, s. 11-12).

Mimo niedoskonałości patriarchalnych rodzin pewne aspekty tego rodzaju relacji rodzinnych ilustrują więc Boga z Jego duchową rodziną (Pwt 14,1; Prz 3,12).

Jak Ojciec, Bóg jest święty. Jest Królem mającym władzę nad Niebem i Ziemią. Jest stróżem, sędzią i Zbawcą (Mt 6,9-14; przeczytaj także Iz 33,22). Jako Ojciec, Bóg jest także wszechmądry, wszechmocny i wszechmiłujący. Dlatego możemy ufać Jego sądom i decyzjom. Jego prowadzenie zawsze było i zawsze będzie najlepsze. Zatem powinniśmy być wierni w przestrzeganiu przykazań naszego Ojca.

3. Pan. Hebrajskie słowa *Adonaj* (Pan) i *Jahwe* są tłumaczone w greckiej wersji Starego Testamentu (*Septuagincie*) greckim słowem *Kyrios*, to znaczy Pan, Władca wszystkiego. Pisarze nowotestamentowi podobnie rozumieli słowo „Pan”. Według nich Pan (*Kyrios*), wypowiedziane z wiarą, oznaczało uznanie boskości Ojca i Syna (Mk 12,29; 1 Tm 6,15; Jud 1,4).

Paweł mówi, iż każdy, kto z przekonaniem wyznaje Jezusa jako Pana, czyni to pod wpływem Ducha Świętego (1 Kor 12,3). Jedynie ludzie prowadzeni przez Ducha Świętego mogą zrozumieć, że Chrystus jest Panem. Taki stan świadomości jest możliwy jedynie w połączeniu z nawróceniem i przyjęciem zbawienia.

Jednak przyznanie, że Jezus jest Panem, to więcej niż formalne stwierdzenie faktu. Jest to wyraz uznania Jego ostatecznej władzy jako Stwórcy, Ojca i Pana. Zmienia wartości, upodobania i priorytety życiowe.

B. Wszystkie dzieci Boga są Jego szafarzami.'

Być szafarzem Boga to zarządzać dobrami należącymi do Pana. Pan Jezus kontynuuje swoje dzieło zbawienia, działając (1) zbiorowo przez Kościół i (2) indywidualnie w każdym ze swoich dzieci przez Ducha Świętego.

1. Zbiorowo Kościół jest Bożą rodziną. Kościół jest także ciałem Chrystusa. Jako taki, istnieje sensownie jedynie wtedy, kiedy przestrzega przykazań Ojca i Pana, bo panowanie Syna i Ojca to jedno. Kościół jest powiernikiem darów Chrystusa. Bóg wzywa Kościół do poświęcenia i posługiwania darami duchowymi na wzór Chrystusa, aby Pan Kościoła był znany i czczony jako Zbawiciel i Pan na całym świecie. Kościół musi wiernie sprawować szafarstwo, gdyż Bóg uczynił go powiernikiem materialnych i duchowych błogosławieństw. Jednak szafarstwo Kościoła nie zdejmuje odpowiedzialności z poszczególnych wyznawców.

2. Indywidualnie każdy z członków Kościoła, kierowany przez Ducha Świętego, żyje z Chrystusem i w Chrystusie. Duch Święty jest autorem wiernego szafarstwa w każdym z wierzących. Decyzja szczodrego i regularnego oddawania dziesięciny i darów jest duchowym dziełem, którego każdy wierzący musi doświadczyć indywidualnie. Ta wierność jest formą religijnej służby, której ani modlitwa, ani inne formy działalności kościelnej nie mogą zastąpić.

„Modlitwa zanoszona do Pana często i gorliwie nie zajmie miejsca naszej dziesięciny. Modlitwą nie spłacimy naszych długów wobec Boga” (Ellen G. White, *Poselstwo do młodzieży*, Warszawa 2011, s. 184).

W *Starym Testamencie* godność pozycji ojca była przekazywana na syna, któremu ojciec przekazywał honor pełnienia rodzinnych funkcji (J.E. Maldonado, *Fundamentos Bíblico-Teológicos da Casamento e da Família*, Brazylia 1996, s. 12). W naszej więzi z Panem Jezusem jesteśmy uhonorowani przez Niego za nasze wiernie szafowanie we wszystkich sprawach naszego życia.

Bóg zawsze miał swój lud na Ziemi, a teraz ma nas i Kościół - swoją rodzinę - głoszącą Jego wolę światu.

Wielki i wzniosłe dzieło, które Bóg nam powierzył, wymaga pełnego poddania tego, co mamy i kim jesteśmy. Jesteśmy powołani, by poświęcić swoje materialne i osobiste dobra w pełni Chrystusowi i Jego dziełu.

C. Rodzinne zasoby są wypożyczone przez Ojca.

1. Duchowe. Sami w sobie nie mamy pragnienia ani mocy być wiernymi, ale łaska motywuje nas zgodnie z wolą Pana. Jezus wydał samego siebie za nas i nie pozostawił nas samych, kiedy wstąpił do Nieba. Nadal cieszymy się Jego obecnością i mocą. Pozostaje On z nami przez Ducha Świętego. Kiedy mamy Ducha Świętego, mamy Jezusa.

Jezus daje także Kościołowi swoje dary przez Ducha Świętego. Prawdziwym cudem miłości Bożej jest to, że upadli ludzie zaczynają poświęcać niesamolubnie swoje życie i dary w imię ewangelii. Bóg dał nam dary duchowe, a my mamy postępować zgodnie z Jego szczodrością, używając tych darów dla rozwoju dzieła Pańskiego.

2. Materialne. Dobra materialne także są darami od Boga. W Edenie nasi prarodzice otrzymali ogromne i cenne dziedzictwo, pełne zwierząt, roślin i skarbów (Rdz 2,8-17). Jednak nie wolno im było spożywać owoców z zakazanego drzewa. Owoce te nie zawierały nic trującego i nie to było przyczyną zakazu. Bóg arbitralnie ustanowił zakaz jako próbę ich wierności wobec Niego i Jego prawa (Rdz 2,15-17).

Pragnienie tego, czego Bóg zakazał doprowadziło do nieposłuszeństwa i grzechu, wskutek którego ludzkość cierpi karę śmierci. Dzisiaj także otrzymujemy materialne dobra - jedni więcej, drudzy mniej, ale próba z Edenu powtarza się w naszym życiu.

Bóg pragnie, by Jego dzieci były wierne w zarządzaniu dobrami materialnymi, abyśmy nie powtarzali w naszym doświadczeniu pragnienia tego, co Bóg zarezerwował dla siebie (Ml 3,8). Wierność i charakter są poddawane próbie na życie wieczne. Jedynie przez działanie Ducha Świętego jesteśmy w stanie uznać Boga jako naszego Stwórcę, Ojca i Pana. To zrozumienie zmienia nasz światopogląd.

D. Rodzinny skarb jest odkładany w Niebie.

Odkładanie skarbu w Niebie oznacza inwestowanie w dzieło Boże. W dziele tym wraz z nami uczestniczą niebiańskie istoty. Nasze niebiańskie inwestowanie wymaga od nas stawiania królestwa Bożego na pierwszym miejscu, ponad wszystkim innym (Mt 6,33). Niebo troszczy się o to, co dzieje się na Ziemi, zwłaszcza w kwestii Bożego dzieła odkupienia. Jezus jest osobiście zaangażowany, więc zwraca uwagę na każdy przejaw wierności i szczodrości (Ml 3,8-10, Mt 25,31-46). Jezus dostrzegł dar ubogiej wdowy (Mk 12,41-44) i dostrzega także naszą wierność i poświęcenie.

Część III: Zastosowanie

A. Bóg jest Stwórcą, Ojcem i Panem, a my jesteśmy Jego dziećmi i szafarzami

Tytuły te oznaczają Jego władzę oraz Jego pełną miłości troskę i Jego dar zbawienia. Zawdzięczamy Mu wszystko, kim jesteśmy, co mamy, a także nadzieję na życie wieczne.

1. Omówcie naszą motywację do posłuszeństwa Bogu, w tym oddawania dziesięciny i darów oraz pracy w Kościele, a także pomagania bliźnim.
 - a. W jakim stopniu jesteście motywowani przez lęk przed niebiańskim sądem?
 - b. W jakim stopniu jesteście motywowani wdzięcznością dla Jezusa za to, że jest waszym Stwórcą i Zbawicielem?
 - c. W jakim stopniu czujecie się zmotywowani błogosławieństwami, które otrzymujecie od Boga w zamian za waszą wierność wobec Niego?
 - d. W jakim stopniu waszą motywacją jest radość z Bożej miłości i uczestniczenia w dziele Bożym?

B. Grzech czyni nas z natury egocentrycznymi i egoistycznymi.

Z powodu upadku utraciliśmy pierwotną świętość, którą Bóg nas obdarzył. Musimy pozwolić, by Pan nas odrodził. Jego dzieło odrodzenia naszej upadłej natury obejmuje obdarzenie nas „chcieniem i wykonaniem” według Jego upodobania (Flp 2,13).

„Grzech odłącza nas od Stwórcy i niszczy w duszy ludzkiej pragnienie i warunki poznania Go. Misją Chrystusa było przeciwdziałać wpływom szatana i odbudować to, co zły duch zniszczył na ziemi. Wszystkim sparaliżowanym przez grzech władzom duszy, umysłu i woli, Chrystus ma moc przywrócić utraconą żywotność” (Ellen G. White, *Wychowanie*, wyd. 2, Warszawa 2010, s. 20).

Pytania do dyskusji

Przeczytajcie Ml 3,8; Jk 2,14-26; 2 Kor 5,18.20 i omówcie poniższe pytania.

1. Jak współdziałałam z Jezusem dla mojego duchowego rozwoju?
2. Dlaczego Bóg wymaga wiernego oddawania dziesięciny i darów na Jego dzieło na Ziemi?
3. Co znaczy, że wiara bez uczynków jest martwa? Jak moja wiara przejawia się w uczynkach?
4. Na czym polega służba pojednania, którą Chrystus powierza swojemu ludowi?